

טרח! הסיח הרובה בזכריה. "ידידי, החזק את הרובה, החזק חזק, כמו שלמדת! עוד פעם! יופי!!  
עוד פעם! טוב מאוד, טוב מאוד! וכעת זכריה, קלע בטלע." — טרח!... — "קצת ימינה, ראית? לא?  
עצמת את העיניים, ואיך תראה את הערבים, ימחששם, אם תעצום את העיניים?... עוד פעם!" — טרח... טוב  
מאוד, טען. בלי לטעון — אין יריות. עוד חמישה כדורים, הי אל תמהר — עוד כל היום לפניך. בנחת!" —  
טרח!... טרח!... מוצין! נו, מה יש לפחד, הא? תראה את איציק, איך שהוא צוחק..." —

ואיזה ערפל נמוג מעיניו של זכריה, ושתי עיניים יוקדות וצוחקות החלו לראות את אשר סביבו. זכריה  
התחיל לחיות. אמרתי לו: — "אתה יודע מה? קח עוד עשרים כדורים, ותירה. אביא לך אח"כ כדורים אחרים.  
ירה לאן שתרצה. העיקר — כון וקלע."

שבתי אל זכריה (ועוד אל כמה אחרים) עם 50 כדורים נוספים לכי"א. "מה נשמע, הכל בסדר? הראה לי  
איך אתה יורה. תמאם! קח 50 כדורים נוספים, ודי לך לירות סתם. אתה כבר קלעי טוב "א". כעת תירה לסי  
פקודה. אכלת כבר? כן? נו, ואת צרכיך כבר עשית? לא? תעשה זאת, ותרגיש יותר טוב. אחרת, אתה  
יודע מה עלול לקרות..." בתומורת השדים מסביב צהל קול צחוקם של זכריה, איציק ומשה'לה.

"שלום, חברה, ולהתראות."

התראינו מהר יותר מאשר חשבתי. בשעות אחר הצהריים הגיעה התקפת הנגד הערבית השביעית — או  
השמינית, מי יודע — לשיאה. המצב נעשה חמור, והנה חולפת על פני בריצה דמות. זכריה! לעזאזל, הוא  
בורח? אני רץ אחריו. "זכריה, לאן?" — "לקחת רימונים מן המחסן, החברה צריכים רימונים..." בריצה חוזר  
הוא מן המחסן לתוך מטר היריות, הגיגית של הרימונים בידו. מי מפחד? מי רועד? מי נתבא? ודאי לא  
זכריה. הוא עבר את מבחן האש, עבר אותו בהצטינות.

גם התקפה זו נשברה, וגם זו שלאחריה. עם חשיכה נתקבלה הפקודה לעזוב את הכפר. חורנו לחולדה  
עם פצועינו ומתינו, ומשם המשכנו למחנהו בעקרון. גם זכריה הגיע אתנו. אך אותו אדם שהתנפל על שמיכתו  
אחרי 50 שעות ללא שינה לא היה אותו זכריה. אדם אחר היה זה, לוחם.

למחרת עברתי במחנה. לא היה זה עוד מחנה של טירונים ירוקים, כי אם מחנה של לוחמים עליונים  
ושמחים. והנה נוגע מישוהו בידו — זכריה. מבושש במקצת, אך זוהר. "המגיד אלדד" הוא אומר, "אני כשהייתה  
ההתקפה, בא מולי אחד כושי ענק. לקחתי וזרקתי אליו רימון, אבל הרימון לא התפוצץ. שכחתי להוציא את  
הנצירה. גם הוא זרק עלי רימון. נפלתי על הארץ ותפסתי את הרובה וחיכיתי, אך גם הרימון שלו לא התפוצץ.  
עד שקמתי לירות כבר ברח הכושי ואני הרמתי את הרימון שלו."

הוא נשתתק, ועמד מסתכל לתוך עיני. לא ידעתי — להאמין לו או לא להאמין? שאלתי בחיוך: "נו, ואיה  
הרימון שלו?" "בחיי" — אומר זכריה — "הנה, הנה!" והוא מושיט ידו לילקוט, ומוציא באמת רימון  
מילט. "הנה, תראה!"

כך נחל זכריה את הנצחון הראשון והחשוב — הנצחון על הפחד, ובעזרתו נחלנו כלנו את נצחוננו  
הראשון על האויב.



# תמרוני צבא-שבדיה, בסימן האטום

ע"י כך, שהקימה את ה"בריגדות המשולבות", לפי הכינוי שניתן להן, המצוידות בכל גורמי הסיוע וגורמי האספקה — וזאת על-מנת שקבוצת הקרב הזאת, שהיא קטנה אך נידת מאוד, תהיה בלתי תלויה לחלוטין. המנגנון הכבד והפגיע מאוד של הדיביזיה בוטל, איפוא, ופורק. עליכן לא פורז השיג הפעלת-פצצת האטום את התוצאות הרצויות ליריב; כי ארגונו של צבא-היבשה נעשה פחות רגיש.

בנוכחות נציגי הממשלה, הפרלמנט, צמרת שלוש הזרועות של כוחות-המגן השבדיים, ונציגי העתונות השבדית — אשר אליהם הצטרפו ארבעה עיתונאים נבחרים, שבאו

הפצצה אשר פותחה ע"י פירמה אורחית, מענף הפירוטכניקה בשיתוף פעולה עם מוסד המחקר של הצבא השבדי, משקלה 600 ק"ג, בעוד שמשטחן-ההודף אשר הדפה אל על כלל 110 ק"ג דינמיט. החום שהתפתח עם הניפוץ שארך 13 שניות עלול היה להספיק כדי להביא 750 טון מיס לידי רתיחה. עמוד האש התהווה בשעת ההתפוצצות בגובה של 600 מ', בעור שפטטריות העשן האטומיות הטיפוסיות, מגיעות — לפי תנאי מזג האוויר — לכדי גובה של 4—5 ק"מ ומחזיקה מעמד עד 20' דקה.



החייל נופל מיד מאחרי המחסה הקרוב ביותר, חובש את מסכת-הגאז ומתכסה ביריעת-אוהל.

בדאלאנה, בשבדיה, נסתיימו בראשית אוקטובר 1954 התמרונים הגדולים ביותר שידעה שבדיה מימיה. השתתפו בהם 45000 חיילים, 6000 כלירכב מנועיים, 3000 סוסים ו-150 מטוסים. שטח התמרון הקיף כ-400 קמ"ר והוטל עליו איפול גמור — דבר שהנו אפשרי על-פי חוקי שבדיה. האיפול חייב את הגייסות ואת האוכלוסייה, וכן את עלי הרכב האזרחיים שהיו נכנסים לתוך שטח התמרון. מוסדות ההגנה האזרחית השבדית הקפידו בהשגחתם על האיפול ובבקורתו. השמירה על משמעת-האיפול היתה בדרך-כלל טובה.

הנהלת התמרונים היתה בידי מפקד צבא-היבשה השבדי, הגנרל-לוט' אהראנסבארד. הוקמו שני "צדדים לוחמים", "מדינת הצפון" ו"מדינת הדרום", אשר עוצמתם היתה בערך שווה ואשר היו מורכבים כל אחד משלוש בריגדות-משולבות; הללו חוברו, בכל צד, לדיביזיה אחת, אשר לה היו כלי הנשק הדרושים הן מסוג נשק-הסיוע והן מסוג כלי נשק של הפיקוד ("הכוחיים"). מדינת-הדרום שלרשותם עמדו יחידות צי-המלחמה, ספינות-זחיתה וספינות להסעת גייסות, הופיעה בדרך כלל כתוקף וכמפר-השלוש. "גבול-המדינה" בין שתי "הארצות" עבר על פני שרשרת-אגמים, הרחבה לכדי 2 ק"מ, של אגמי באקאר. התמרונים החלו ב-27 בספטמבר, עם התפרסותן-למלחמה של שתי הקבוצות המב-צעיות, שעמדה בסימן המתיחות המדינית המוחרפת בין מדינות-הדרום לבין מדינת-הצפון — מתיחות אשר הביאה לבסוף לידי הטלת האיפול בשתי "המדינות" ולידי תקימות-הגבול הראשונים, ואשר אף הביאה בעקבותיה פעילות ריגול וחבלה מוגברת. מדינת-הדרום גם הצניחה פלגת צנחנים קטנה, עליה הוטלה משימה-מיוחדת, ב-29 בספטמבר, סיימו גייסות צבא-הדרום את הכנותיהם וב-30 בספטמבר, 1954, עם צליחת אגמי באקאר, שבה השתתפו כ-400 ספינות, פתחו בעצם פעולות-המלחמה, שלתוכן נכנסו מיד גם הארטילריה וחיל-האוויר.

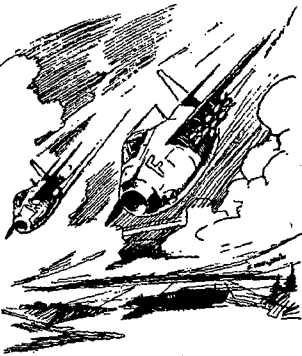
### הפעלת פצצת-האטום

היתה זו הפעם הראשונה שבתמרונים שבדיים הובאה בחשבון הפעלתה של פצצת-אטום ושמפקדי שני הצבאות נאלצו לקחת בחשבון בכל השטחים את אפשרות הפעלתה של פצצה כזו. בראשית המבצע הוצג בפני כל הגייסות שהשתתפו בתמרון, סרט על פעולתה של פצצת-האטום ועל ההתנהגות לנוכח השפעותיהם של התפוצצויות אטומיות, גלי ההדף, קרני-החום והרדיו-אקטיביות. נוסף על כך קיבל כל חייל תדריך מעשי ושימושי על ההתנהגות במקרה של הפעלת פצצת-אטום ועל העזרה-הראשונה במקרה של התפרצות אטומית, אשר גם לאחריה עשוי הוא להשאר בחיים באם ימלא אחרי ההוראות שניתנו לו. בהפעלתה האפשרית של פצצת-האטום התחשבה הנהגתו של צבא-שבדיה כבר

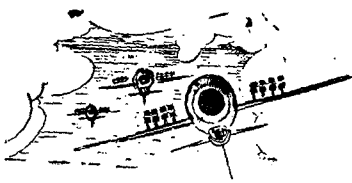
(1) יחידות מאותם סוגי נשק אשר אינם בגדר הוויך-הסיוע הקבוע ליחידות הפועלות, כי אם מהוות מעין "עתודה טקטית" של פיקוד העוצבה או הצבא — והוא המחליט, לפי המצבים, האם להטילם לפעולה ולאו להטילם. — המער.



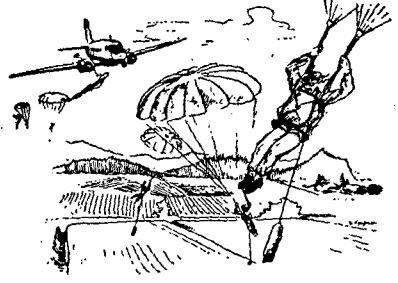
ספינות נחיתה של צי המלחמה השבדי צולות, בחיפוי חיל האויר, את שרשרת האגמים, המשמשת כגבול המדינה המפריד בין צבא הצפון לבין צבא הדרום התוקפני. בהתקפה גלויה זו נפתחה המלחמה שבתמרוך, אשר קדמו לה שני ימי מתיחות גוברת וחציות גבול.



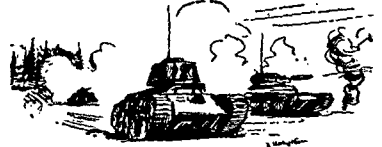
הגייסות התוקפים נתמכו ע"י מטוסי קרב סילוניים (A-29), מתוצרת שבדיה, המכונים "חבית מעופפת" אשר טסו טיסת התקפה זו אחר זו. כמטרות שימשו להם ריכוזי הגייסות של האויב ועמדותיו.



הטייסים מנצלים בזריזות את העננים שמעל לשטח התמרון, מתגנבים, תוך ניצול "מחפים" אלה, אל מטרותם — ומסתערים עליה במפתיע.



גשר הנמצא הרחק מעבר לקוי האויב והנמוי מעל לציר אסטפקה חשוב, נתפס — לאחר שי הופצץ מן האויר — ע"י צנחנים, כדי למנוע בעד תיקונו. הצנחנים, פלגה קטנה, אשר התייחסו מיד עמוקות ונאחזו בצפוניים בפני הקרקע, ידעו לבצע את משימתם. גודו דוכביי אופניים שלם, שנתמך ע"י שריון ר' ארטילריה, הופעל נגד נקודת המשען שהוקי מה ע"י הצנחנים.



במבנה נחילי, אך בכ"ז במלוכד, מתקדמים הטנקים השבדיים, בני 22 טון, להתקפה.



ההתקפה עומדת להערך מיד. מטוסי הקרב הסילוניים עודם זונקים קדימה, בעוד הטנקים והרגלים הנלווים אליהם, עומדים הכן בעמדת המוצא.



זו פעם ראשונה שהשתתפו בתמרון הטנקים מיפוס "צנטוריון", אשר שבדיה קנתה ב' אגליה 80 מהם.